

[Palle Simonsen]

forlade regeringsbænken, men sådan skulle det heller ikke gå. Presset af den socialdemokratiske folketingsgruppe fik vi en ny socialdemokratisk mindretalsregering, som under den anden dronningerunde i virkeligheden alene kunne tælle socialistiske folkepartis og VS' stemmer med.

Det er i øvrigt heller ikke hver dag – det synes jeg også skal siges – at vi oplever en statsminister for en ny regering, som starter med at erklære, at han ikke vil udskrive valg, hvis han inden for en overskuelig periode skulle komme i mindretal. Vi vil komme til at opleve i den kommende tid, hvordan det vil tage sig ud. Det vil naturligvis være uhøfligt ikke også at byde en sådan regering velkommen, til trods for at dens fødsel har været lidt besynderlig – og det gør vi så.

Det afgørende bliver nu, hvilke politiske resultater der kan skabes. Statsministerens tale var jo en meget svag hilsen fra en meget svag regering. Stort set forelægger regeringen den samme politik, som den fik underkendt i det gamle folketing, og som vælgerne i realiteten forkastede ved valget i december. Der er intet mod, der er intet perspektiv, der er ingen nye ideer, og der er ingen reelle forsøg på at løse det danske samfunds grundlæggende problemer.

Statsministeren bruger mange ord på ungdomsarbejdsløshedsproblemet. Det er egentlig ikke så sært, for det er statsministeren faktisk også forpligtet til. Det er regeringer ledet af den nuværende statsminister, der har ansvaret for den situation, vi befinder os i, og som de unge befinder sig i. Vi er enige i, at vi her står med et meget alvorligt problem, og vi er derfor også mere end parate til at bidrage til løsningen af dette problem. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at den unge generation ikke kan få job, når den melder sig på arbejdsmarkedet.

Men jeg tror også, det ville være klogt, hvis vi ville erkende, at dette problem ikke løses isoleret. Det er ikke muligt for regeringen at skabe beskæftigelse alene for de unge. Det, det drejer sig om, er jo at få hjulene i samfundet som helhed til at køre og dermed også få skabt en anden fremtidsmulighed for den nye generation.

Det er den overordnede økonomiske politik, vi skal have bragt orden på. Vi har sagt det meget klart, også under den netop overståede valgkamp, at der skal gøres en helt

ekstraordinær indsats for at forbedre konkurrenceevnen og dermed øge produktion, beskæftigelse og indtjening. Det kræver gennemførelse af en række erhvervspolitiske foranstaltninger, og for at vi kan opfylde det sidste mål – og for i øvrigt at forbedre den statsfinansielle situation – må der gennemføres meget omfattende besparelser på de offentlige budgetter.

Det skal naturligvis ske, uden at vi rammer de svage i samfundet, men vi må gøre det klart, som jo også nationalbankdirektøren gjorde det i en tale forleden, at der må gribes ind også over for det, man kunne kalde tabuområder. Besparelser er selvfølgelig altid ubehagelige, men lad os sige endnu en gang – vi har sagt det under tidligere debatter – at de besparelser, som er nødvendige, jo også er forudsætningen for, at det velfærdssamfund, vi har indrettet, kan overleve.

Hvordan forholder statsministerens redegørelse sig nu til den målsætning, som jeg har ridset op? Ja, statsministeren siger bl. a. i sin tale i tirsdags: derfor må vi i videreførelsen af den økonomiske stabilisering lægge forstærket vægt på erhvervenes konkurrenceevne og skabelsen af nye arbejdspladser i det private erhvervsliv.

Det er jo kloge ord, men problemet er imidlertid nøjagtig det samme i dag, som det var under debatten om regeringens handlingsplan den 12. november, og som det var det under åbningsdebatten i oktober. Den socialdemokratiske regering stiller ideelle målsætninger op, men den vil ikke de nødvendige midler. Der er enkelte forslag også i statsministerens redegørelse, som er direkte erhvervsfremmende. Dem vil vi naturligvis støtte, men til gengæld lægges der stadig væk op til jobskabelsesordninger, som vil overføre opgaver fra privat til offentlig regie. Der lægges op til kortere arbejdstid og en bedre fordeling af arbejdet. Der skal være betalt frihed til uddannelse, et projekt af milliardstørrelse, og så skal vi endnu en gang have obligatorisk og solidarisk overskudsdeling som betaling for en omkostningsdæmpende politik, som statsministeren udtrykker det.

Det er egentlig ufatteligt, at regeringen ikke vil erkende, at alle disse forslag vil ødelægge enhver mulighed for øget produktion og beskæftigelse i den private sektor. Det er kort og godt udtryk for en stagnationspolitik. Lad os dog nu for alvor prøve at finde frem